

לשוננו לעם

עורכים: דוד טלשיר, חיים א' כהן, יוסף עופר

מתוך

כרך מט, תשנ"ח

האקדמיה ללשון העברית
מוגן בזכויות יוצרים

עזריה אלון

עוד דימוי מעולם הרועים והצאן

עם קריאת מאמרו של ד"ר נפתלי טוקר, "הרועה והצאן כמקור לדימויים במקרא" (לשונונו לעם מז [תשנ"ו], ד), אני מבקש להוסיף עוד דימוי, שיש בו משום הרחבה של הנאמר שם. מדובר בפסוק אחד בספר איוב, שהוא מועט המכיל את המרובה.

איוב, שנלאה מדברי הנחמה והתוכחה של שלושת רעיו, רוצה לבטא את הבוז שהוא רוחש להם, ואומר: "ועתה שחקו עלי צעירים ממני לימים, אשר מאסתי אבותם לְשִׁית עִם כְּלָבִי צֹאנִי" (איוב ל, א).

סדר החשיבות של האלמנטים השונים במעגל הצאן הוא כזה: בעלי העדרים; הרועים ("צעירי הצאן"); הכבשים והעזים - הצאן; הכלבים המלווים את הצאן. איוב, הפונה אל רעיו, שהם בוודאי מנכבדי העדה, מביע את רגשי הבוז שלו כלפיהם בכך שהוא מודיע להם מה מקומם בדירוג שלו: לא רק הם, אלא אפילו אבותם מוצבים אצלו במקום הנמוך ביותר, המצוי אף מתחת לכלבי הצאן: "מאסתי אבותם לְשִׁית עִם כְּלָבִי צֹאנִי". ביטוי של השפלה עמוקה מזו בעולם הרועים והצאן לא ייתכן.